

ELŐSZÓ

A külföldi egyetemeken dolgozó magyar vendégtanárok és lektorok szakmai tanácskozását, a "lektori konferenciát" húsz évvel ezelőtt, 1969-ben rendezték meg először, majd ezt követően még hat alkalommal.

Az elmúlt két évtized új fejezetet nyitott a magyar nyelv és kultúra nemzetközi megismertetésében, a magyar diszciplínák külföldi egyetemi bevezetésében és oktatásában. Az ötvenes években tapasztalt megtorpanás illetve visszafejlesztés után - a nemzetközi kapcsolatok szélesedésével a hatvanas évek közepén megkezdődött a hungarológiai intézményhálózat fejlődése is, mind több magyarországi oktatót hívtak meg külföldi egyetemekre magyar nyelvet, irodalmat, művelődéstörténetet tanítani. Ez a folyamat azóta is tart, ma már a külföldi egyetemi oktatóhelyek hálózata közel száz egyetemre terjed ki és a hazai felsőoktatás egyik legjelentősebb nemzetközi kapcsolatrendszerének tekinthető.

A lektori konferenciák összehívását az tette szükségessé, hogy a színvonalas oktatómunkához, a kulturális ismeretterjesztéshez nélkülözhetetlen volt a hungarológia elméleti kérdéseinek megvitatása, az oktatási tapasztalatok kicserélése és összegzése. A konferenciák iránt az évek során növekedett az érdeklődés, a résztvevők száma, s ezzel összefüggésben bővült a megvitatott témák köre is. Az elhangzott előadások között nem egy a szűkebb szakma érdeklődésén túl a szélesebb közvélemény figyelmére is számot tarthat.

A lektori konferenciák anyagából készített válogatással nemcsak a hungarológia oktatás kétévtizedes útját kívánjuk bemutatni, hanem használható szakmai anyagot is szeretnénk a területen dolgozó szakemberek kezébe adni. Maga a sorozat, a **Hungarológiai Ismerettár**, amelynek első két kötete **A hungarológiai oktatás elmélete és gyakorlata**, a korábban különböző kötetekben és folyóiratokban megjelent elméleti és módszertani cikkek,

tanulmányok közlésével a szakirodalmi tájékozódás elősegítésére, valamint a hiányzó szakmunkák megjelentetésére törekszik.

Terjedelmi okok miatt nincs mód minden elhangzott előadás, hozzászólás közlésére, egyes esetekben szükség volt az előadások rövidítésére is. Elhagytuk az aktuális megjegyzéseket, udvariassági kitérőket, jókívánságokat, a megnyitó beszédeket. Igyekeztünk megőrizni az eredeti szöveget, de az esetleges stiláris vagy nyomdai hibákat kijavítottuk, az előadásokat egységes tipográfiai keretbe foglaltuk. A második kötetet a lektori konferenciák előadásaiból készült kiadványok tartalommutatója zárja.

A szerkesztők